

Вічна пам'ять воїнам, полеглим за Україну!

Петро Васильович БІЛЕЦЬ

Народився 28 травня 1986 року в селі Нетреба Рокитнівського району Рівненської області. Навчався в Нетребській ЗОШ I-II ступенів, яку закінчив у 1995 році. З 1998 року по 2000 рік ніс строкову службу в рядах Збройних Сил України у м. Львові в танкових військах. Деякий час працював у Борівському лісництві різноробочим.

10 квітня 2014 року був мобілізований до лав Збройних сил України в м. Володимир-Волинськ у 51-шу механізовану бригаду.

Останній раз вийшов на зв'язок 28 серпня.

Загинув 1 вересня 2014 року у бою під Іловайськом.

Сумна ця осінь й сповнена тривоги за нашу землю, де ідуть бої

Глибокий смуток огорнув нашу землю вже з ранньої весни, коли хлопців почали мобілізувати в армію. Проте тоді була надія, що все скінчиться миром. І дуже скоро. Ми чекали і сподівалися. Підтримували своїх солдатів, як могли. І відчували невимовний біль, коли хоронили загиблих. Пам'ятаю й зараз травневу жалобу в Рокитному й Осницьку. А згодом липневу в Блажові. І от тепер вереснева в Нетребі... Переглядаю фотографії хлопців. Згадую їх усіх. Бачу живими. Думаю про Петра Більця, з яким також познайомилася на Миколаївському полігоні. Він був засмучений у день нашого приїзду. Став бадьорішим, як і більшість бійців, після того, коли вдягнув привезений бронезжилет. Неспроста кажуть, що він має властивість захищати людину психологічно. Тож, на знімку в першому ряду, по центру, Петро вийшов з невідомою посмішкою (в газеті «НР» №47/48 від 19.06.2014р.). Таким хлопець і залишився в моїй пам'яті навіть після життя...

Він загинув першого вересня. Рідних сповістили про трагедію значно пізніше. Забирати тіло сина відправилась мама. Розповідають, що вона його впізнала за шрамом на обличчі, а ще за фотографією нареченої, яку хлопець носив у кишені бушлата. Він мріяв одружитися. Не судилося. Десь, на небі, йому писалася інша доля, трагічніша. Не було в ній весілля. Замість того похорон у 28-річному віці....

Рідне село прощалося із своїм загиблим воїном 23 вересня. В той скорботний день над Нетребкою згустилися хмари, дув пронизливий вітер. Складалося враження, що за молодим життям сумує сама природа. А в якій-то тузі були рідні і близькі. І його наречена... І якою щемливою була заупокійна служба. Як проникли в серце кожного слова священика про те, що сьогодні свята земля прийме тіло загиблого. А душа його після пекельної війни відправиться в Царство Небесне і там приєднається до воїнства Небесного. І що всі ми мусимо щиро молитися як за покійного, так і за мир в Україні, бо, мовляв, щира молитва і віра подолає всі негаразди і біди.

Під звуки військового оркестру труну полеглого солдата пронесли довгим шляхом від домівки до кладовища. В останню дорогу його проводжало все село, від малого до великого. Попереду траурної процесії йшла наречена з портретом. На похорон друга з'їхалися бойові товариші з навколишніх сіл, прибула делегація з району. Останні слова на цвинтарі знову говорив священик. Він дякував матері за виховання сина, який поліг за спокій у країні. Духовний наставник казав про те, що наша держава ніколи не бажала війни. Що на прапорі України немає крові. На ньому лише блакить, що символізує мир, і колір колосся, який означає, що люди наші – споконвічні хлібороби. А про смуток говорить лише чорна стрічка в знак трауру за загиблим... Церковний хор співав «Отче наш». Оркестр виконував гімн України. Лунали військові салюти. Люди прощалися з воїном, що поклав своє життя за життя інших...

Нема причини сумнішої за похорон. Нема події трагічнішої за війну. Як же щиро ми молимося, щоб Бог послав спокій на нашу миролюбну землю, щоб не проливали кров наші солдати. Як же просимо милості для України. Спаси і сохрани нас, Господи Високий і Небесний...

Валентина Кириловець